

че сте узнали нещо, защото отидоха главите ви. За моята не жала. Но вие сте млади... Хайде, бягай... Господ да ти по<sup>ага</sup>мери... - той притисна сина си до гърдите си и след това бързо го блъсна и извърна лице.

Кой знае дали някога вече щеше да го види...

- Сбогом! Поздрави майка си, Витлеем... сбогом...

Добромир нагласи лицето си в усмивка. Поклопа силно и извика да му отворят. Веднага се зачуха стъпки и ключалката щракна. Отмахнаха железата на вратата. Стражът поклати глава.

- Доста се забари.

- Ех, не се бяхме виждали от толкова време! - Добромир спусна в ръката на войскаря една жълтица. - Добре да гледате баба ми!

И той бързо изкачи стълбиците нагоре. В главата му се виеха хиляди мисли, хиляди измислени решения. Не знаеше какво най-напред да почне... Той поиска един кон, под предлог че ще ходи на Света гора; но като слезе по Болярския път, той се отби в дясно към югозападните склонове на Трапезица. Там живееше войводата Матей. Като наближи дома му, Добромир бързо се огледа, върза коня си за едно близко дърво и крадешком се промъкна до ниската еднокатна постройка. Една стара жена хранеше на двора кокошки. Две деца се боришкаха ~~и~~ весели кратки писъци. Момъкът тихо поклопа. Старата очудена дигна глава и се отправи към портата.

- В къщи ли е войводата, бабо? - пошепна болярът.

- Няма го, синко. Той замина със стрелците за да обиколи Хемските проходи. След два-три дни ще се върнат.

Добромир отчаяно въздъхна. Два-три дни! Изведнъж му хрумна. Братовчедът на катепан Рекирад! Младият стрелец Дейко. Той беше верен човек. Дано само не служи при Матей.

- Знаеш, ли бабо, стрелец Дейко дали служи при ваш Матей?

- Да. И той замина с него.